

Hanzade Servi

ZORBANI

**NASIL
EĞİTİRSİN?**

ZORBANI NASIL EĞİTİRSİN?

© 2024, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Hanzade Servi
RESİMLEYEN: Rüya İğit
EDITÖR: Burhan Düzçay
DÜZELTİ: Onur Çandır
SON OKUMA: Öykü Özçinik
GRAFİK UYGULAMA: Sezer Gök

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malhköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 640 16 23

Birinci Baskı: Ocak 2025 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-478-5

Yayınevi sertifika no: 45041

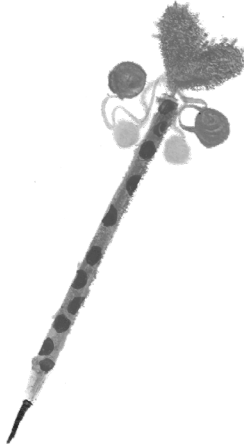
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez, çoğaltılamaz.

Hanzade Servi

ZORBANI

NASIL
EĞİTİRSİN?

Hanzade Servi

1978'de doğdu. Anadolu Üniversitesi, İletişim Bilimleri Fakültesi, Basın ve Yayın Bölümünü bitirdi. Çeşitli gazete ve dergilerde çalıştı; televizyon ve reklam projelerinde senaristlik ve metin yazarlığı yaptı. 2008 Tudem Edebiyat Ödülleri Gülmece Öykü Yarışması'nda *Ortanca Balık* adlı dosyasıyla Yayınevi Özel Ödülü'nü aldı. 2014 yılında *Karakura'nın Düşleri* isimli kitabıyla korku öyküleri yarışmasında birinci olan Hanzade Servi'nin *Kora ile Kelebek* kitabı da, Gülten Dayıoğlu Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Vakfı İlkgençlik Roman Ödülü'nü kazandı.

Hanzade Servi, kitaplarını yediden yüz yetmiş yediye, ayırım yapmaksızın her yaştan ruhlar için yazıyor.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Sen de Oku: Çok İlginç Bir Haberim Var

Sen de Oku Klasikler: Peter Pan • Bir Noel Şarkısı

Öykü: Ortanca Balık • Karakura'nın Düşleri

Roman: Su Günlükleri-1 Biz Arkadaş mıyız? • Su Günlükleri-2 Ben Kıskaç mıyım? Su Günlükleri-3 Ben Yeteneksiz miyim? • Umacı • Kalamar Pansiyon • Havuç Ağacı Kumdan Salıncak • Hayalet Tozu • Hortlaklar Geçidi • Kumsal'ın Çizgili Dünyası Kora ile Kelebek • Yo-Yo-1 • Yo-Yo-2 Hebele Hübele Mühendisi Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk-1 • Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk-2 Mektup Ağacı Bir Sır Kaç Kilometre? • Tahtakurusu Motel'de 7 Gece • Babamla Aramdaki 6 Kişi Zorbanı Nasıl Eğitirsin?

Başvuru: Karamel Kokulu Öykü Okulu

1. Bölüm

“Dora Fahir Sığırcın: Normal bir çocuk.

Risk oranı, on üzerinden üç.” 7

2. Bölüm

“İşte, sen busun!” 22

3. Bölüm

“Mutlu birine zorbalık yapamazsın.” 44

4. Bölüm

“Gülünecek bir şey varsa hep beraber gülelim.” 51

5. Bölüm

“Her yetişkin, bir çocuktur.” 55

... 1. BÖLÜM ...

**“Dora Fahir Sığırçın: Normal bir çocuk.
Risk oranı, on üzerinden üç.”**

“Sanırım dalağımın ucunda bir kilitlenme var,” dedim aneme, çok ciddi görünmeye çalışarak. Dalakların ucunun kilitlenip kilitlenmediğinden emin değildim. Keşke konuşmaya başlamadan önce, en azından dalağın yerine baksaydım. O zaman daha inandırıcı olabilirdim. Bir yanlışlık yapmamak için sağ elimle karnımın üzerinde geniş daireler çizdim. Dalak mutlaka bu dairelerden birinin kapsama alanına giriyordu. Tabii sırtımda falan değilse...

Üç haftada, okula gitmemek için kullanılacak tüm bahaneleri tüketmişim: Boğazım ağrımıştı, midem bulanmıştı, ateşim çıkar gibi olmuştu, yorgunluk çökmüştü, kulaklarım çınlamıştı, dikkatimi derslere veremeyecek kadar canım sıkılmıştı. (Tabii ki çoğunda, gerçekçi bulunmadığım için okula gönderilmişim.) Artık öyle bir noktadaydık ki, annem bütün vücudum kıpkırmızı hâlde tavanda uçtuğumu görse bile numara yaptığımı düşünecekti. Yaratıcı olmalıydım.

“Dalağın ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu annem.

“Elbette!” dedim.

Keşke parmağımı oynattığım an beynim, bir internet araştırması yapıp sonuçları gözlerimin içine yansıtabilseydi. Geleceğin olası teknolojilerinden mahrum kalmak, hayatımı zorlaştırıyordu.

“Dalak... önemli bir organ,” dedim. “Kilitlenmesi hâlinde başın büyük belada demektir. Bundan dolayı yıllardır aralıksız hapşırın insanlar var. O kadar çok hapşırılmışlar ki burun kılları dökülmüş. Burun kılı nakli ameliyatı kaç para, biliyor musun anne? Sigortamız bunu karşılamıyor olabilir.”

Annem, “Dalak kilitlenmesi yüzünden yıllardır aralıksız hapşırın insanların burun kılı nakli ameliyatı, öyle mi?” deyince, fazla abarttığımı fark edip sustum. “Dora, okulda bir problem mi var?”

“Yoooo! Nereden çıkardın ki?”

“Üç haftadır okula gitmemek için dünyanın en yaratıcı bahanelerini buluyorsun. Artık okula gitmek istemediğini düşünmeye başladım.”

Annem, fazlasıyla doğru olan tespitiyle bir ödülü hak etmişti. Ama tabii ki ödül, tükenmek bilmeyen yaratıcı bahaneleriyle Dora Fahir Sığırcın'a gidecekti. Bu zafere ihtiyacım vardı. Çünkü anneme, okulda bir çocuğun bana zorbalık yaptığını söyleyemiyordum. Söylersem annemle babam okula gidecekti. Müdür ve öğretmenler durumu öğrenecekti. Zorba çocuğun ailesi okula çağrılacaktı...

Tamam, olması gereken buydu. Ama zorba çocuğun, pişman olup benden özür dilemesiyle her şeyin tatlıya bağlanacağını düşünecek kadar iyimser değildim. Tüm bunlar yaşandıktan sonra, okulun bir yerlerinde yine yalnız kalacaktık. Ve bu kez, onu şikâyet etmiş bir kurban olacaktım. Ayrıca kimseyi, anlatacaklarıma inandırabileceğimi düşünmüyordum. Çünkü Zorbadabu, gerçekten garip ve ürkütücü bir çocuktü. İnsanları kolayca, asıl zorbanın ben olduğuma, zorbalığa uğrayanın da kendisi olduğuna inandırabilirdi. Onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Dönemin başından beri, kendimi çok yalnız hissediyordum.

Bu arada evet, zorbama bir isim taktım. Amacım onu sevimli göstermek değil. Sadece hayatımı daha çekilir kılmaya çalışıyorum.

“Ya gerçekten hastaysam?” dedim.

“O hâlde hastaneye gidelim ve kan tahlili, idrar tahlili, ultrason, ne varsa yaptıralım,” dedi annem.

Bugün okula gitmememi sağlayacaksa ameliyatla sağ kulağımı sol kulağımın yanına bile dikebilirlerdi. Hemen

hazırlandım. Bir yandan da dilime dolanan şarkıyı söylüyordum. Aniden durup, bana hangi şarkıyı söylediğini anlaması için beynime birkaç saniye verdim.

Sen sıkıcı mısın Dora-a-aaa?
Rengini çevireceğim mora-a-aaa
Gözlerin sanki birazcık şaş1-1-ıııı
Git de bir ineğin sırtını kaşı-1-ııııı.

“Hayır!” dedim aynaya bakarak. “Zorbadabu’nun seninle dalga geçmek için uydurduğu şarkıyı söylüyor olamazsın!”

Ama söylüyordum ve bu ilk değildi. Benimle ilgili sekiz bestesi daha vardı. Müzikleri o kadar iyiydi ki üzerlerine doğru dü-rüst sözler yazılsa listelerde bir numaraya kesin yükselirlerdi.

Umarım şu an, zorbamın çok iyi bir besteci olmasıyla övünmüyorumdur. Çünkü bu, gerçekten garip olurdu. Zorba bir çocuğun ilham kaynağına dönüşmekten daha gurur verici şeylerle anılmak isterim.

İç hastalıkları uzmanının yanına girmeyi beklerken karşıdaki kulak burun boğaz doktorunun kapısı açıldı ve içeriden çok tanıdık iki kişi çıktı: Derin Su ile annesi Zülal teyze. Derin Su beni gördüğü an, “Doraaaa!” diye bağırarak yanıma koştu. Zülal teyze de kızının bu hamlesini değerlendiriyormuş gibi bizi uzaktan süzmeye başladı.

Annem, “Bu tatlı küçük hanım kim bakalım?” diye gülüm-sedi.

“Derin Su, annem; annem, Derin Su...” diye onları tanıştırdım.

Derin Su, bizim sınıfa yeni gelmişti. Annem, sanki işleyişinden sorumluymuşçasına tüm zamanını okulda geçiren velilerden olmadığı için sınıfımdaki herkesi tanımıyordu. Ben de açıkçası, anlatmaya ihtiyaç duymamıştım. Derin Su, insanı biraz yoruyordu. Her zaman çok mutluymuştu, çok enerjikti, çok konuşkandı. Uçlarına kurdeleler bağlanmış iki saç örgüsü, kâkülü, süslü hırkaları, rengârenk ayakkabıları, fermuarının ucundan ponponlar sarkan kalem kutusuyla sanki süper aksesuarları olan bir oyuncak bebek gibiydi. Sürekli dans edip şarkı söylemesinden sıkılıp pillerini çıkardığınız ama hâlâ hareket ettiğini gördüğünüz türde, ürkütücü bir oyuncak bebek... Ondan kaçmanız mümkün değildi. *Ponçik* sevgisiyle sizi her yerde yakalayıp sarmalıyordu. Keşke Zorbadabu, kafayı ona takmış olsaydı. Böylece ben kurtulabilirdim. Derin Su da kurtulurdu mutlaka. Çünkü bence hiçbir zorba, kulaklarından pembe kalpler çıkararak bir kızla uğraşacak kadar sabırlı değildir.

“Nasılsın Dora?” diye cıvıladı Derin Su.

Gerçekten bu kadar mutlu bir şekilde, nasıl olduğumu öğrenmek istiyor muydu?

“Bilmiyorum,” dedim. “Doktora soracağız. Sen nasılsın?”

“Boğazım ağrıyor. Ama çok önemli değilmiş.”

O an, Zülal teyze yanımıza gelip “Dora Fahir Sığırcın, değil mi?” dedi.

Bu kadar ciddi davranması karşısında, ben de oturduğum yerde biraz toparlanıp başımı salladım. Zülal teyze telefonunu çıkarıp ekranı kaydırmaya başlayınca, annem iç çekti. Biriyile konuşurken telefona bakan insanlardan hiç hoşlanmazdı. Saniyeler içinde, Zülal teyzenin niçin telefonuna baktığı anlaşıldı.

“Dora Fahir Sığırcın,” diye okudu ekrandan. “3 Ekim 2013 doğumlu. Terazi burcu. Burcunun özellikleri: değişken, inatçı, hoşgörölü. Patlıcana alerjisi var. Matematik dersi çok iyi değil. Futbol oynuyor. Annesi üniversitede felsefe profesörü. Babası mimar. Kardeşi yok. Normal bir çocuk. Risk oranı, on üzerinden üç.”

“Affedersiniz, bu okuduklarınız ne?” dedi annem. “Oğlumla ilgili bilgi mi topluyorsunuz? Bu ne anlama geliyor?”

“Ah, henüz tam anlamıyla bitmedi. Daha yükselen burcunu, sevdiği bilgisayar oyunlarını, ailenizdeki genetik hastalıkları ve ikinci çocuğu düşünüp düşünmediğinizi eklemedim. Bu bilgileri en kısa zamanda bana iletir misiniz? Sizi çaldıracağımı mı? Numaramı kaydedin.”

“Telefonumu nereden buldunuz? Ayrıca size bu bilgileri niçin vereyim ki?”

“Sınıftaki her çocuğun annesinden istiyorum. Yani sıradan bir prosedür. Sonuçta kızım haftanın beş günü, o çocuklarla iç içe zaman geçiriyor. Nasıl insanlar olduklarını öğrenmeye hakkım var. Asıl böyle bir dosya tutmuyorsanız, siz kendinize sebebini sormalısınız. Oğlunuz sizin için önemli değil mi yoksa?”

“Ne?” dedi annem. “Bu nasıl bir tavır? Oğlum benim için her şeyden önemli! Ama okula gidip de on bir yaşındaki çocukların yükselen burçlarını öğrenmeye çalışmıyorum. Ayrıca ikinci çocuğu yapıp yapmayacağımızdan size ne?”

“Kardeş süreci, çocukların ruh dengesini etkileyebiliyor. Ruh dengesi bozulan çocuklar da okuldaki arkadaşlarına hoş olmayan davranışlarda bulunabiliyor. Derin Su, iki sene bu okulda okuyacak. Bu süre içinde çocuk yapmamanızı rica edeceğim.”

Annem gözlerini kıstı, ağzını açtı, kapadı. Ama sesi çıkmadı. Bu, çok sinirlendiği anlamına geliyordu. Onu en son geçen ay, mutfaktaki musluk dört bir yana su püskürten şakacı bir şelaleye döndüğünde böyle görmüştüm. Elindeki İngiliz anahtarıyla, neyin yanlış gittiğini anlamaya çalışan babama bakıyordu. Çünkü annem, tam yirmi yedi kez, bir tesisatçı çağırmamız gerektiğini söylemişti. Ama babam, “Kolay iş canım; ustaya o kadar para vermeye gerek yok,” demişti. Sonuçta hem ustaya çok daha fazla para vermiş hem de su basan mutfakı temizlemek zorunda kalmışlardı.

Zülal teyzenin fazla ileri gittiğinin farkındaydım. Ayrıca yükselen burcumu ben bile bilmiyordum.

Zülal teyze, “Zaten sizi okulda hiç görmüyorum,” diyerek konuşmasını taçlandırdı. “İlgisiz bir annesiniz, besbelli.”

“Hanımefendi, birincisi, ben çalışıyorum. İkincisi, oğlumun okuduğu okula durup dururken niye gideyim ki?”

Zülal teyze, duyduklarına inanmadığını abartılı mimiklerle belli ederken, diliyle ‘cık cık cık’ sesi çıkardı. Keşke

çıkarmasaydı. Çünkü annem, bu sesten nefret ederdi. Sırf ‘cık cık cık cık’ diye öttüğü için, misafirlğe gittiğimizde dayımlar kuşlarını arka odaya koymak zorunda kalıyorlardı.

Zülal teyze, okula her gün gelirdi. Onu sürekli, okulun değişik yerlerinde görürdük. Saklana saklana insanları takip eden bir komedi filmi karakteri gibiydi. Her an, her yerde karşımıza çıkabiliyordu. Yemekleri denetliyor, koşan çocukları uyarıyor, öğretmenlere nasıl ders işlemeleri gerektiğini anlatıyordu. Geçen ay, Derin Su’nun terleyip terlemediğini kontrol edip sırtına *Hello Kitty*’li bez koymuştu. Bu sahneyi görünce, hain bir çizgi film karakteri gibi gülümsemiştim. Çünkü normalde, terlediği için sırtına bez konan bir ortaokul çocuğuyla dalga geçilirdi. Ve bu dalga geçiş, Zorbadabu’nun beni unutmasını sağlayabilirdi. Ama ne oldu dersin? Kızlar, Hello Kitty’li sırt bezlerine bayıldı! Hepsi annelerinden bu bezleri isteyince, Zülal teyze büyük bir ciddiyetle sipariş listesi oluşturdu, paraları topladı, bezleri dağıttı. Zorbalığa uğrama kadrosunu elimden almasını beklediğim Derin Su, okulda iyice popüler oldu. Neyse...

Zülal teyze, etkinliğe gelen yazarın eline “Kitaplarınızda şunlara değinmezseniz sevinirim,” diye bir kâğıt uzatınca okul yönetimi tarafından uyarıldı. Ardından, derslere katılmaya kalktı. O günden beri okul binasına girmesi yasak. Tabii ki bu yasağın kaldırılması için belediye başkanına kadar çıkacağını falan söylüyor. Ve yasak kalkana kadar da zamanını bahçede volta atarak, pencerelere dikkatle bakarak ve sosyal medyada

paylaşım yaparak geçiriyor. Paylaşımalarında, ‘sınıf annesi’ olmasının büyütülerek ‘okul annesi’ne dönüştürülmesini istiyor. Söylediğine göre okul annesi, okul müdürüyle aynı yetkilere sahip olacakmış. Paylaşımalarının altındaki yorumlarda bazı kişiler ona hak verirken, bazıları da terapi almaya başlaması gerektiğini söylüyor.

Eve dönünce, anneme Zülal teyzenin nasıl biri olduğunu anlatacaktım. Böylece, az önce yaşananları kafasına takmazdı. Çünkü Zülal teyze sadece ona değil, herkese öyle davranıyordu.

“Size ebeveynlik dersi verecek zamanım yok maalesef,” dedi Zülal teyze.

“Ebeveynlik dersi mi?” diye, bir horoz gibi kabardı annem. “Bu ne cüret? Lütfen şu akıllara zarar sohbeti kesebilir miyiz?”

“Ben de sizin gibi bilinçsiz bir anneyle konuşmaya çok meraklı değilim.”

Annem neyse ki cevap vermedi. Çünkü Zülal teyzenin bir huyu vardı. Son sözü asla karşı tarafın söylemesine izin vermezdi. Yani annem cevap vermeyi sürdürseydi, bu sohbet sonsuza dek bitmezdi.

Derin Su, sanki az önceki konuşmayı duymamış gibi, “Yarın okulda görüşürüz Dora!” dedi, gözleri parlayarak. Kapıya doğru yürüyüp gözden kaybolana kadar da dönüp dönüp annemle bana el salladı. Biz de, gülecek enerjiyi bulamasak da ona el salladık.

“Yazık yavrucağa!” dedi annem. “Böyle bir anneyle hayat zor.”

“Aslında Derin Su, fazlasıyla mutlu,” dedim. “Hatta okuldaki en mutlu çocuk o olabilir. Yani sorun yok.”

O an sıramız geldi ve doktorun yanına girdik. Tüm tahlilleri yaptıırıp, öğleden sonra sonuçları almak üzere hastaneden ayrıldık.

“Ölgösöz bör önnösönöz bösböllö,” diye, Zülal teyzenin taklidini yaptı annem, eve yürürken. “Çocuğunuzun yükselen burcu ne? Ah, ne kadar bilinçsizsiniz! Dır dır dır!”

“Anne, taklit yapmayı hiç beceremiyorsun,” diye güldüm. “Hem Zülal teyzeyi kafana takma. O herkese karşı öyle. Yani seninle bir derdi yok.”

“Matematik dersinin çok iyi olmadığını nereden biliyor?”

“Anne, matematik dersimin çok iyi olmadığını Kuzey Kutbu’ndaki penguenler bile biliyor.”

“Tatlım, Kuzey Kutbu’nda penguen yoktur.”

“Şu işe bak, coğrafyam da iyi değilmiş.”

“Ayrıca niye senin risk oranın on üzerinden üç? Niye on üzerinden sıfır değil? Neyini biraz riskli bulmuş?”

“Belki terazi burcuyla bir alıp veremediği vardır. Kimin umurunda?”

Ama annemin, Zülal teyzeyle yaptığı konuşmayı bir süre daha durup durup anlatacağından emindim. Çünkü Zülal teyze böyle biriydi. İnsanın sinirini pinpon topu gibi zıplatıyordu.

Parkın yanından geçerken Fadik nineyle ördeğini gördük. Ördek kaydırdaktan kayıyor, çocuklar gülüyor, yetişkinler de

video çekiyordu. Fadik nine ne zaman parka gelse hep böyle olurdu.

Bir keresinde dayım, denizde yüzen birkaç pelikanın videosunu çektiğini söylemişti. Heyecanla bana izletmesini beklerken pelikanların gagalarının ne renk olduğunu sormuştum.

“Bilmem?” demişti. “Şimdi videoda bakarız.”

O an, insanların video çekerken, çektikleri şeyi aslında görmediklerini anlamıştım. Çünkü izlemiyorlardı. Sadece paylaşmak için kaydediyorlardı. Konserlerde de öyleydi. Ben şarkıcı olsaydım konserden önce, derse hazırlanan bir öğretmen gibi telefonları toplatırdım. Çünkü yüzlerce kayıt yapan telefonun ekranına konser vermek istemezdim. O zaman, seyirciler de konseri gerçekten izleyebilirdi. Nedense hepimiz, bir çeşit zombi kameraman gibi her şeyi kaydediyorduk. Tsunamiyi, patlamış yanardağları, fırtınaları, selleri bile artık doğal afet değil, bolca beğeni alacak videolar olarak görüyorduk. Of, fazla ciddi ve sıkıcı konuştum. Söylemek istediğim şey şu: Video çekenlere, ördeğin boynundaki fuların ne renk olduğunu sorsam, eminim hiçbiri cevap veremezdi. Fular, kırmızının üzerine beyaz benekliydi. Fadik nine ördeğine her zaman, kendi fularının bir minyatürünü bağlardı.

Bugün Fadik ninenin saçları mor ve turuncuydu. Ayakkabılarının bağcıkları da farklı renklerdeydi. Ayrıca kafasına, ışıklı bir taç takmıştı. Çantası da gitar şeklindeydi.

Fadik nine, bildiğim kadarıyla seksen yaşında falandı. Böyle dikkat çekici bir imajının olmasını çok cesurca buluyordum.